

Az év legsikeresebb
detektívsorozata gyerekeknek!

6

MATEK- NYOMOZÓK

Macbeth leleplezésének esete

Daniel Kenney & Emily Boever

Daniel Kenney és Emily Boever

MATEK- NYOMOZÓK

6

Macbeth leleplezésének esete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2026

ELSŐ FEJEZET

EGY FELIX-FÉLE VÉSZHELYZET

Ravensburg lakosai tökéletes őszi napra ébredtek New York államban, és Stanley Carusoe úgy érezte, ennél boldogabb már nem is lehetne. A fák levelei elkezdtek magukra öltetni őszi színeiket, a hőmérséklet kellemes tizenhat fok körül volt, ráadásul aznap ünnepelték az alapítók napját is, ami minden évben a város egyik legjobb eseményének ígérkezett. Ez az év azonban azzal kecsegtetett, hogy az eddigieket is felülmúlja majd, ugyanis hetedik osztályosként Stanley és barátai végre részt vehettek az ünnepi díszkocsi-versenyen. Azon a díszkocsi-versenyen, amiről Stanley évek óta álmodozott.

De ezenkívül is volt mit várniuk. Valamit, amit Stanley és barátai rendszeresen felidéztek, amióta

visszatértek a nyugat-virginiai Forgottenben tett kirándulásukról. Az út során a Mateknyomozók és az Irodalom Klub tagjai igen komoly versenybe keveredtek, hogy melyikük tud először a végére járni egy valódi rejtélynek. És amikor Stanley és barátai mestersen megfejtették az elfeledett bánya titkát, ráadásul mindeközben hősieen megmentették Nellie Fanyarkát is, kétség sem fért hozzá, hogy ki aratott győzelmet: a Mateknyomozók kerekedtek felül.

Stanley arcára már csak a gondolat is mosolyt csalt. Polly Partridge-től származott az ötlet, hogy a győztesek jutalomképp kitalálhatnak a vesztes csoport számára egy nyilvános megaláztatást, amit azoknak aztán szó nélkül el kell tűrniük, és amikor érkezett az idő, a Mateknyomozók bölcsen választották meg a rivalisaiknak szánt megaláztatást. Ma pedig mind a saját szemükkel nézhetik végig az eseményt.

Épp emiatt volt meglepő, amikor reggel Stanley üzenetet kapott Felixtől, amiben a fiú rendkívüli gyűlést hívott össze a lombházba, még azelőttre, hogy mind útnak indultak volna a nagy ünnepségre a belvárosba. Amikor Stanley rákérdezett, mégis miféle vészhelyzetről van szó, a barátja röviden és velősen felelt:

A legnagyobbról.

Amikor Stanley megérkezett Dervishék hátsó udvarára, megpillantotta Gertie-t és Charlotte-ot, akik

épp a lombházba vezető létrára másztak fel. Odakiáltott nekik.

– Ti sejtitek, hogy milyen vészhelyzetről van szó?

– Charlotte épp ugyanezt kérdezte tőlem – felelte Gertie. – De a nagy mamlasz nekem sem árult el semmit. Ha tippelnem kellene, azt mondanám, hogy a Twix csoki gyártói bejelentették, hogy mostantól egy harmadik szeletet is beszuszakolnak a csomagolásba.

Charlotte biccentett.

– Felixben már évekkal ezelőtt felmerült ez az ötlet. Ha van jobb oldali és bal oldali csoki, miért ne lehetne egy középső is?

Stanley-nek rémlett az eset.

– Emlékeztek, hogy még levelet is írt a Mars Csokoládégyártó Vállalat elnökének, amiben felvázolta az ötletét?

Gertie bólintott.

– A borítékot teletömte csokiszeletekkel, amiben prezentálta, hogy valóban belefér egy harmadik szelet is a csomagolópapírba. Ez igen komoly áldozat volt Felixtől, tekintve, hogy tisztában volt vele, nagy esély van rá, hogy azokat a csokikat soha senki nem fogja megenni.

– Ha jól emlékszem, az ötlet jelentőségét a holdra szálláshoz hasonlította, ugye? – kérdezte Stanley.

Charlotte a halántékát masszírozva idézte fel Felix szavait.

– Egy kis falat az embernek, de hatalmas falat az emberiségnek.

– Akkor biztosan ez lesz az – jelentette ki Stanley. – Mégis mi másért hívna össze rendkívüli gyűlést az év legizgalmasabb napján?

Gertie arcára gonosz vigyor ült ki.

– Az Irodalom Klubosok totális megszégyenülésének napján.

– Csak egy módon deríthetjük ki – szólalt meg egy hang Stanley háta mögül, de olyan közel a fiúhoz, hogy Stanley ijedtében felugrott.

– Nem osonhatsz így az emberek mögé állandóan! – torkolta le Stanley Hermant, aki visítva nevetett.

– Dehogynem – felelte. – Ezért csinálom. Na essünk túl ezen, hogy ne késsünk el az alapítók napjáról.

Stanley Charlotte-ot és Gertie-t követve felmászott a létrán, és átbújt a csapóajtón. Amikor feje kibukkant az ajtó túlsó oldalán, észrevette, hogy a lombházat teljes sötétség borítja, Gertie pedig ordibál Felixszel, hogy kapcsolja fel a lámpát. Mire Stanley szeme kezdett hozzászokni a sötétséghez, hirtelen támadt némi fény, de nem sok.

Felkapcsolódott ugyanis egy lámpa, ami aztán megvilágított egy arcot. Stanley nem szerette a meglepetéseket, félni pedig kifejezetten utált, ezért hálás volt, amiért az arc ismerősnek bizonyult. Kerek volt, szeplős és bolondos. Felix volt az, de a fiú nem hasonlított önmagára. Furcsa kalapot és egy hosszú

gyapjúkabátot viselt, a szájából pedig egy régi pipa lógott ki. Bár egyértelmű volt, hogy ő Felix, de jelen állapotában sokkal inkább hasonlított Sherlock Holmes-ra. Felix kivette a szájából a pipát, letette az asztalra, majd gondolataiba mélyedve összeérintette az ujjbegyeit, és borzalmas brit akcentust imitálva megszólalt:

– Üljetek le, kedves barátaim! Sok megbeszélni valónk akad.

– Csak bökd már ki, Felix. A Twix végre rábólintott a harmadik csokiszeletes ötletedre? Erről van szó? – kérdezte Gertie.

Felix arca azonnal megváltozott.

– Várj csak! Hallottál valamit? Mármint, a középső Twix szelet lenne az életem során végbemenő legnagyobb forradalmasítás a csokiszeletek technológiájában, de én még semmilyen visszajelzést nem kaptam. Miután elküldtem az első száz levelet a cég elnökének, amiben igyekeztem elmagyarázni az álláspontomat, egy nagyon komolynak tűnő ügyvéd hosszas beszélgetést folytatott az apukámmal. Valami olyasmiről volt szó, hogy tartsa távol a bolond gyerekét a cégüktől.

Felix talpra szökkent, és izgatott mozdulatokkal magyarázott tovább.

– Tudjátok, mit mondtam az apámnak? Hogy először bolondnak neveznek. Aztán jogi útra terelik az ügyet. Végül pedig ellopják az ötletemet, elkezdik a harmadik csokiszeletet is betuszkolni a csomagolásba, és milliárdokat kaszálnak rajta. Ha már a milliárdoknál tartunk, valóban azt kértem az elnöktől, hogy miután piacra dobják a briliáns találmányomat, lehetőleg lássanak el egy élethosszig tartó csokikészlettel. Szerintetek nem egyben küldik majd el a készletet, ugye? Mármint, mégis hol tárolnék ennyi csokit? A házban, nyilván. De akkor hol aludna a családom többi tagja?

– FELIX! – kiáltottak rá egyszerre a Mateknyomozók.

– Te hívtad össze a rendkívüli gyűlést – szólt hozzá Gertie, miközben ujjával csettintgetett a fiú arca

előtt, hogy felhívja magára a figyelmét. – Semmit sem tudunk a Twix szeletekről, vagy az élethosszig tartó csokikészletről. Volnál szíves elmagyarázni, miért is hívtál ide minket, hogy utána mehessünk végre az alapítók napjára, befejezhessük a díszkocsinkat, és végignézhessük, amint Polly Partridge megkapja, amit megérdemel?

Felix habozott.

– Szóval valójában semmit sem hallottatok a közepső Twix szeletről?

– FELIX! – kiáltottak rá ismét. Felix feltartotta a kezét, mintegy jelezve, hogy vette az adást. Azzal visszavette a szájába a pipát, a falhoz ballagott, és megnyomott egy kapcsolót, aminek hatására az egész lombházat fény árasztotta el. Ennek következtében Stanley kiszúrta a nagy fehér táblát. Mindenfelé papírdarabok borították, ahol azonban a papírok nem értek össze, ott jegyzetek álltak. Felix kézírásával.

Stanley a táblára mutatott.

– Min dolgozol?

Felix kivette a pipát a szájából.

– Ez, kedves Watson, éppenséggel maga a kérdés. A válasz pedig? Nos, két problémán. Először is, hogyan használhatja az ember a nagyapja régi pipáját anélkül, hogy folyton öklendeznie kellene a bűztől, ami az egész életen át tartó dohányzás során ivódott bele? Válasz: a pipát egy hétig narancslébe kell áztatni, majd még egy éjszakát porcukorban kell

pihentetni. Ez olyan remekül oldotta meg a problémát, hogy azon gondolkozom, én magam is porcukorban fogok aludni. Mint azt Gertie gyakran – és megjegyzem, udvariatlanul – szóvá teszi, kellemetlen szag árad a testemből, ha pedig a különleges módszerem működött ezen a gusztustalan pipán, akkor talán rajtam is segíthet. Ma azonban a másik problémáról akarok beszélni. Egy nagyobb problémáról. Egy olyan problémáról, amivel hónapok óta küszködöm.

– A borzalmas lábgombádról van szó? – vetette fel Gertie.

– Nem – tiltakozott Felix. – Bár nagyra értékelem Charlotte tanácsát, miszerint próbáljak mezítláb járni a gőzölgő, forró parázson. Ma egy ennél is nagyobb problémáról van szó. Egyesek szerint talán a létező legnagyobb problémáról. Egy olyan kérdésről, amit biztosan ti is feltettetek már magatoknak. – Felix végignézett a Mateknyomozók összes tagján, majd tekintete megállapodott Stanley-n. – Különösen te.

Stanley nagyot nyelt.

– Én? Mi ez az egész?

Felix a táblához sétált, és megfogott egy papírdarabot a tábla közepén. Egy pillanatig habozott, mielőtt letépte volna a tábláról, hogy felfedje a szavakat, amik igazából egy kérdést rejtettek, egy olyan kérdést, ami valóban hosszú hónapok óta kísértette őket, de különösképp Stanley-t.

Miközben Stanley magában olvasta a kérdést, Felix hangosan is kiejtette a szavakat.

– Ki lehet Macbeth?

Aztán elmosolyodott.

– Egészen egyszerű okból hívtam össze a mai rendkívüli gyűlést. Egyesek akár pofonegyszerűnek is nevezhetnék. Mégpedig azért, mert ma, kedves barátaim, megtaláltam a választ a kérdésünkre.

MÁSODIK FEJEZET

REJTÉLY MEGOLDVA

Teljes káosz lett úrrá a lombházban, ahogy Stanley és a többi Mateknyomozó felpattant, és kérdések záporát zúdította Felixre. Bár Felix igyekezett lecsitítani őket, a rend csak akkor állt helyre, mikor Charlotte bevetette őrülden hangos kétujjas fütyülését.

– Tudom, hogy rengeteg kérdésed van, és azt is, hogy izgultok, odaérünk-e időben a belvárosba az alapítók napi ünnepségre – magyarázta Felix olyan érettséggel, amit Stanley csak ritkán tapasztalt briliáns, ugyanakkor igencsak bolondos barátjánál. – De a tükör előtt többször is elgyakoroltam a prezentációm, és biztatok bennem, amikor azt mondom, hogy minden kérdéseteket meg fogom válaszolni, és

egyikünk sem fogja lekésni az alapítók napját. Szóval, figyeltek?

Stanley és a többiek bólintottak.

– Szuper – mondta Felix. – Akkor mi lenne, ha először én tennék fel nektek egy kérdést? Mikor is halottunk először az aljas szupergonoszról, akit Macbeth néven ismer a világ?

– Ez könnyű – felelte Herman. – A sulis utolsó napján, a Hamilton Vidámparkban.

– Pontosan – mondta Felix ismét a rettenetes brit akcentusával. – Ekkor hallottunk először Macbethről. De mikor keresztezték egymást először az útjaink Macbethtel?

– Szenteste! – válaszolta Gertie.

– Nagyon jó, Gertie. Valóban nagyon jó. Csak egy probléma van. Mégpedig, hogy a tényeket tekintve tévedsz.

– Téved? – kérdezte Stanley.

– Igen, Stanley, téved. Attól tartok, hogy Macbeth már jóval szenteste előtt is kísértett minket... vagy legalábbis engem.

– Miről beszélsz? – kérdezte Charlotte.

Felix a ballonkabátja belső zsebéből előhúzott egy apró műanyag zacskót.

– A bizonyítékról beszélek, Charlotte. Sőt, szeretném felhívni a figyelmeteket az A betűvel jelzett bizonyítéokra. Ez a bizonyíték napra pontosan bemutatja,

mikor jelent meg Macbeth a közösségünkben, és üzent hadat nekünk.

Felix átnyújtotta Charlotte-nak a műanyag zacskót, miközben Stanley és a többiek körülállták a lányt, hogy megnézzék, mi van a zsákban. Mint kiderült, Stanley nem tudta pontosan megállapítani, mit tartalmaz a zacskó; csak abban volt biztos, hogy egészen undorító, és a láttán öklendeznie kellett.

– Ez penész? – kérdezte Gertie undorodva.

Felix a levegőbe emelte hosszú, csontos mutatóujját.

– De nem akármilyen penész! Nagyon különleges. Tulajdonképpen a születésnap tortám utolsó morzsáiból fejlődött ki.

Ennek hallatán Stanley csak még jobban összezavarodott, de Charlotte elkerekedett szemét látva a lány megértette, hova akar Felix kilyukadni.

– Mármint az a születésnap tortája, amit aznap lopnak el, amikor egy rendőrségi adóvevővel jelentem meg a lombházban?

– De hát aznap alapítottuk meg a Mateknyomozókat – jelentette ki Gertie izgatottan.

– Mivel aznap kezdtük meg a nyomozást az első ügyünk kapcsán – tette hozzá Stanley. – Az volt a Claymore-gyémánt esete. Azt akarod mondani, hogy végre igazat adsz nekem abban, hogy Macbethnek nagyon is köze volt a Claymore-gyémánt elrablásához?

Ezúttal Felix zavarodott össze.

– Tessék? Hát nem figyeltél? Valami sokkal fontosabbról beszélek, mint a Claymore-gyémánt. Én egy születésnap tortáról magyarázok. Egy *ellopott* születésnap tortáról.

– Elnézést – szólt közbe Herman. – Talán megbotcsátotok, mivel ez még azelőtt történt, hogy csatlakoztam volna a csapathoz, de mégis mi köze egy tortának Macbethhez?

– Igen – csatlakozott hozzá Charlotte. – Azt hiszem, mind nagyon szeretnénk tudni, hogy miről hadoválsz. Mert ha az emlékezetem nem csal – márpedig nyilván nem csal –, akkor a macskád, Bundás rabolta el a tortádat.

Felix arcára egy széles, bolondos, ugyanakkor iszonyúan ravasz vigyor ült ki. Stanley-nek fogalma sem volt, mire készülhet, de hirtelen feléledt a kíváncsisága.

– Charlotte-nak igaza van – mondta Felix. – A kis áruló Bundás rabolta el a születésnap tortámat, de már hetekkel a végzetes nap előtt elkezdett kaját elcsenni tőlem.

– De mi köze ennek az egésznek Macbethhez? – kérdezte újra Herman.

Gertie feltartotta a csuklóját, és jelentősegteljesen az órájára mutatott.

– És ne feledd, oda kell érünk a belvárosba az alapítók napjára!

– Akkor térjünk a lényegre. Bundásnál kiválóbb legjobb barátot egy fiú sem kívánhatna. Ne vedd sértésnek, Gertie!

– Mégis hogy vehetném ezt sértésnek? – kérdezte a lány.

– De egyik napról a másikra, teljesen váratlanul, Bundás viselkedése megváltozott. Ellenem fordult, és elkezdte ellopkodni a kajámat. A kérdés az, hogy mégis mi magyarázhatja ezt a változást?

Stanley próbálta kerülni Gertie tekintetét, de nem tudta nem észrevenni, hogy a lány elpirul. Stanley ugyanis tisztában volt vele, hogy Gertie tanította be Bundást arra, hogy ellopja Felix kajáját, de nem akarta megsérteni a lány bizalmát, ráadásul igencsak kíváncsi is volt arra, hová akar Felix kilyukadni ezzel az egésszel, és hogy hogy jön a képbe Macbeth.

Herman a levegőbe emelte a kezét, mintha így akarná jelezni, hogy tudja a választ a kérdésre.

– Az éhség. Szerintem az éhség megmagyarázza ezt a változást.

– Jaj, Herman. Drága, naiv Herman. Le merem fogadni, hogy Farley bácsikád ezt tanítja neked, amikor vidracsapdákat állítotok fel, és borzokra vadásztok a vadonban, hogy aztán megegyétek őket vacsorára.

Herman a többiek felé fordult.

– Szerintetek tényleg nem képes elhinni nekem, hogy Farley bácsikám a Ravensburgi Főiskola megbecsült professzora, aki művészettörténetet tanít?

– Felix! – szólt rá a fiúra Gertie, újfent az órájára mutogatva. – Hogy is volt az, hogy a lényegre térsz?

– Nem felejtettem el. És hogy megválaszoljam Herman kérdését, nem, az éhség nem magyarázza Bundás viselkedésbeli változását, mivel Bundás életének minden egyes napját éhesen élte le, éppúgy, mint én. Elméletem szerint ez a változás kizárólag egyetlen dologgal magyarázható, a következtetés pedig olyan nyilvánvaló és egyszerű, hogy alig hiszem el, hogy ilyen sokáig tartott rájönnöm. Valaki betanította Bundást, hogy lopja el a kajámat. Egy zseniális és ravasz valaki. Meg vagyok győződve róla, hogy az egyetlen személy, aki elég zseniális és ravasz ahhoz, hogy ilyesmire tanítsa Bundást, nem lehet más, csak Macbeth.

Stanley vetett még egy pillantást Gertie-re, és látta, amint a lány behunyja a szemét, és dörzsölgetni kezdi a halántékát. Véget vet vajon ennek az egész jelenetnek azzal, hogy beismeri a tettét? Á, kit akart Stanley áltatni? A világon alig akadt olyan ember, aki makacsabb lett volna Gertie-nél.

– Ezt te sem gondolhatod komolyan – szólalt meg Charlotte. – Komolyan azt hiszed, hogy Macbeth áll amögött, hogy Bundás elkezdett kaját lopni tőled?

– Jaj, Charlotte, túl sok időt töltesz a korábban Törpillaként ismert művésznő társaságában. Nyilvánvaló, hogy Macbeth áll emögött, és nem, nem fogom elkezdni ismertetni veletek a tengernyi bizonyítékot.

Viszont be fogom mutatni nektek a legfőbb Macbeth-gyanúsítottakat, és készüljétek, el fogjátok dobni az agyatokat. És mielőtt Gertie ismét udvariatlanul félbeszakítana, igen, még így is marad rengeteg időnk, mielőtt az alapítók napja hivatalosan elkezdődne. Úgyhogy nem is szaporítom tovább a szót, vágjunk bele!

Felix hátrafordult, és letépett egy papírdarabot a tábla bal felső sarkából, ami egy 20x25-ös színes fényképnek bizonyult, amin egy nagydarab, bozontos bajszú, folyton morgolódnó férfi szerepelt.

– Abrams rendőrfőnök lenne Macbeth? – kérdezte Charlotte.

– Ő az egyik gyanúsított. Csak gondolatok bele! Amióta a Claymore-gyémánt utáni nyomozás során megismertük, Abrams folyamatosan próbál keresztbe tenni nekünk. Sosem bízott bennünk. Nem is igazán örül annak, hogy besegítünk, és megbízható forrásból tudom, hogy külön utasítást adott Evans nyomozónak, hogy soha ne mutassa meg nekünk a titkos fánkszobát.

Gertie forgatta a szemét.

– Utoljára mondom, te nagy mamlasz, a rendőrségnek nincs titkos fánkszobája!

– Pontosan ezt akarják elhitetni velünk, nem igaz? – vágott vissza Felix. – És egyébként örülök is, hogy megszólaltál. Nem találod érdekesnek, hogy amíg te

nyugodt szívvel hívhatsz engem nagy mamlasznak, addig én már nem nevezhetlek téged Törpillának? Meglepődnél, ha elárulnám neked, hogy a nagy mamlaszsághoz szükséges minimális magasság 195 centiméter, én pedig ezt meg sem közelítem?

– Én...ömm... ezt nem tudtam.

– És *miért* is nem tudtad? Valószínűleg azért, mert túlságosan lefoglalt, hogy világuralomra törj. Így van, hölgyeim és uraim és Herman: íme a második gyanúsítottam. – Azzal Felix letépett egy újabb papírdarabot, felfedve egy igen meglepő fényképet.

– Én? – sikított fel Gertie, miközben Felix a fotóra mutatott, ami a lány fejét ábrázolta... hátulról.

– Szóval beismered, hogy te vagy az?

– Beismerem, hogy én vagyok a képen, de mégis hogy a fenébe gondolhatod, hogy én vagyok Macbeth?

– Hogyan? Egyszerű – felelte Felix. – Miért fáradozna Macbeth ennyit, hogy ellenem fordítsa a saját macskámat? Mivel tudja, hogy csak az én agykapacitásom választja el őt a világuralomtól. Macbeth össze akar zavarni, és ki akarja éheztetni az agysejtjeimet, így megvonja tőlük a magas fruktóztartalmú kukoricaszirupot és transzszírokat, amire általában szükségük van ahhoz, hogy csúcsteljesítményt nyújtsanak. De egy igazi szupergonosz, mint Macbeth, sosem támaszkodna kizárólag egy támadási stratégiára. Nem bizony... Macbethnek lenne legalább egy *A* és egy *B*

terve. Szerintem Bundás a *B* terv. És te, Gertie Hirschenbach vagy az *A* terv!

Charlotte a gallérijánál fogva próbálta visszatartani Gertie-t, aki neki akart támadni Felixnek, és egészen addig határozottan fogta a barátnőjét, amíg az le nem nyugodott.

– Nyugi, Gertie! Nyugodj meg! – szólalt meg Felix.
– Azt nem állítottam, hogy biztosan te vagy Macbeth. Te csak egyike vagy a gyanúsítottaknak. Sajnos azt kell mondanom, hogy van köztünk egy még nyilvánvalóbb gyanúsított is.

Azzal Felix letépett egy újabb darab papírt a tábla jobb alsó sarkából, a fotón pedig nem más szerepelt, mint Herman Dale.

– Tudtam! – mondta Herman. – Egyszerűen biztos voltam benne, hogy engem is felveszel a gyanúsítottak listájára.

Felix úgy érintette össze az ujjbegyeit, mint egy gonosz zseni.

– És miért van ez így, Herman?

– Mondjuk a zűrös múltam miatt?

– Bingó! – felelte Felix. – De nem akármilyen zűrös múltról van szó. Gaztetteid végrehajtása közben magadra öltöttél egy alteregót: Mr. Jekyllt. Hmm... egy irodalmi alak. Ráadásul volt is egy különleges szimbólumod. Egy mosolygós arc. Na, kire emlékeztet ez? Így van! Ami barátságos kis helyi szupergonoszunkra,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Macbethre! Egy újabb irodalmi alteregó és egy újabb mosolygós arc.

– Csak egy probléma van az elméleteddel – szólalt meg Herman.

– És mégis mi lenne az?

– Macbeth valamiféle szuperzseni. Rengeteget tud a matekról. Lehet, hogy ravasz vagyok, de azt mindenki tudja, hogy a suliban nem teljesítek valami fényesen, és épp csak egy kicsivel vagyok jobb matekból, mint Dervin Chowder. Egyszerűen képtelenség, hogy én legyek Macbeth. És hasonló okokból Dervin sem lehet az, ha esetleg ő is szerepelne a gyanúsított-jaid listáján.

– Igazán körültekintő megfigyelés, Herman. Valóban nagyon körültekintő. És valójában egyet is értek veled. Macbeth okos. Ördögien okos, ami el is vezet a következő gyanúsítottamhoz. És higgyétek el, ezt egyáltalán nem volt könnyű elfogadnom.

Ahogy Felix a tábla bal alsó sarkában lógó papírjára tette a kezét, rövid ideig habozott. Aztán tekintét a levegőbe emelte, mintha egy képzeletbeli személyhez beszélne.

– Ennek nem lett volna muszáj így alakulnia, ugye tudod? – Azzal letépte a papírt, és felfedett egy lányt ábrázoló fotót. Szép lány volt, ez kétségtelen. Kár lett volna tagadni. Okos is volt, ugyanakkor arrogáns és kegyetlen is.